

kommer for at give Rigsdagen en Meddelelse om Overenskomstens Tilblivelse og Forstaaelse. Jeg beklager, at den i en Henseende er ufuldstændig, for saa vidt den netop paa et Punkt, hvor det var særlig vigtigt at faa Oplysning om Overenskomstens Forstaaelse, er ganske tavs. Det hedder i Indledningen til Konventionen først, at efter at Grænserne ere fastsatte ved Wienerfreden osv., have begge Regeringer for at fjerne den Uro, „som findes i visse Befolkingskredse, særlig i Henseende til deres statsborgerlige Forhold, og i den Forventning, at denne af begge Parter tilsigtede Virkning til fulde vil blive opnaaet ved nærværende Overenskomst, idet hver af de to Regeringer paa sit Statsomraade og indenfor Rammen af sit Lands Lovgivning forpligter sig til paa enhver Maade at virke i dette Øjemed“ . . . o. s. v. Nu spørger jeg: hvad er Meningen med dette? Her er Tale om visse Befolkingskredse, i hvilke der er Uro, som Regeringerne altsaa ville fjerne, og til dette Øjemed vil hver af disse to Regeringer forpligte sig til paa enhver Maade at virke i dette Øjemed. Hvad er det for „Befolkingskredse“, i hvilke der er Uro? Er det indenfor vort Land, saa spørger jeg, hvad er Meningen med, at vi forpligte os overfor Tyskland til at berolige vor Befolkning? Det forekommer mig at være noget, som vi ikke have at tale med Tyskland om. Og hvis de findes udenfor vort Land, saa siger jeg: hvad kunne og hvad skulle vi da gøre for at berolige visse Befolkingskredse udenfor Landet? Her savner jeg enhver Oplysning i Meddelelsen om, hvad Meningen er med denne Udtalelse, som netop i højeste Grad trænger til at oplyses.

Saa siger Meddelelsen, at den fremkommer for at give den rette Forstaaelse i Anledning af „Rygter og Fortolkninger, der, hvis de vandt Indgang hos videre Kredse af Befolkningen, vilde kunne modvirke den ved Konventionen tilsigtede Befæstelse af det nabovenlige Forhold mellem de to Lande“. Hvad det er for Rygter, ved jeg ikke, og hvad Fortolkningerne angaar, ved jeg kun, at der er kommet en Fortolkning gennem „Ritzaus Bureau“, gaaende ud paa, at den danske Regering ikke har afgivet nogen som helst Erklæring vedrørende Artikel V, og denne Fortolkning turde maaske være egnet til ikke at befæste det nabovenlige Forhold, thi fra Tysklands Side gaar man netop ud fra, at ved Indledningen her er fra dansk Side anerkendt Ophævelsen af Artikel V. Her

vilde der derfor netop være Grund til at give Forklaring, og man vil jo ogsaa i Meddelelsen finde Udtalelser angaaende dette Punkt. Men jeg vil nu ikke sige, at det er meget tydeligt, hvad Meddelelsen indeholder i den Henseende. Det hedder, at Hensigten med den i Traktaten brugte Udtalelse var at konstatere Hjemmelen for Preussens Besiddelse af Slesvig, og saa omtaler man først Hjemmelen over for Danmark, og dernæst Hjemmelen over for Østerrig, altsaa dels Pragerfredens Art. V og dels Traktaten af 11. Oktober 1878, hvorved Østerrig gik ind paa at frafalde sin Fordring med Hensyn til Preussens Forpligtelse til at afstaa de nordlige Distrikter til Danmark, naar Befolkningen ved en fri Afstemning tilkendegav Ønsket derom. Herom siges det saa: „Idet den danske Regering ved at undertegne Konventionen af 11. Januar d. A. har akkviesceret ved Indledningsordenes Angivelse af Preussens Hjemmel til Slesvigs Besiddelse“. . . . Jeg skal ikke indlade mig paa en Fortolkning af Ordet „akkviescere“, men lade det staa for Ministeriets Regning. Men saa siges der videre, at der heri „ligger en Gentagelse af den af den danske Regering i Februar 1879 givne Anerkendelse af, at Danmark ikke paa Pragerfredens Art. V kan støtte noget Krav paa Opfyldelse af Tilsagnet om Folkeafstemning i Nordslesvig“. Altsaa er den Erklæring, der i sin Tid kom fra sikreste Kilde, fra Ritzaus Bureau, i alt Fald for saa vidt ikke rigtig, som der virkelig i Teksten indeholdes en Erklæring om Art. V, men den gaar kun ud paa, at Traktatens Indhold fastslaar, at vi ikke kunne støtte nogen Ret paa Pragerfredens Art. V, men derimod, og det lægger jeg ganske vist, som den højtærede Udenrigsminister sagde, Vægt paa, staar der ikke noget om, at vi efter 11. Oktober 1878 ikke længere kunne hævde nogen Ret. Et er, at vi sige, at vi kunne ikke støtte nogen Ret paa Pragerfredens Art. V, og et andet, at vi sige, at den Ret, som vi have haft eller maatte have haft, kan ikke længere gøres gældende efter 11. Oktober 1878. Hvis vi sige dette, saa have vi dermed anerkendt, at Traktaten af 11. Oktober 1878 er forbindende for Danmark. Og det er netop ifølge Ministeriets Udtalelse i Slutningen af første Stykke ikke sket. Der er kun derigennem anerkendt, at vi ikke kunne støtte nogen Ret paa Art. V. Og naar Udenrigsministeren synes at mene, at det er det samme som at sige, at vi ikke efter Traktaten af 11. Oktober 1878 kunne hævde nogen Ret, saa er det urigtigt, det